

Justitsministeriet

Dato: 19. februar 2008

Dok.: ALO40399

Sagnr.: 2008-154-0116

Udkast til tale til ministeren til brug ved åbent samråd i Folketingets Retsudvalg torsdag den 21. februar 2008 kl. 15.00

Samrådsspørgsmål I:

”Hvad er politiets erfaringer med den ændring af hundeloven, som blev gennemført i 2003, og som havde til formål at udvide politiets muligheder for at gribe ind over for hunde, der har vist tegn på aggressiv adfærd?”

Samrådsspørgsmål J:

”Hvad kan ministeren oplyse om udviklingen i antallet af såkaldte kamphunde og sager, hvor personer bliver udsat for aggressive hunde, eller hvor andre hunde bliver overfaldet og eventuelt dræbt af kamphunde?”

Samrådsspørgsmål K:

”Hvilke overvejelser gør ministeren sig med hensyn til eventuelle yderligere initiativer i forhold til de såkaldte

kamphunde, og hvilket indtryk gør det på ministeren, at flere interesseorganisationer på området har påpeget, at de såkaldte kamphunde udgør et alvorligt og voksende problem?”

Samrådsspørgsmål L:

”Hvilke fordele henholdsvis ulemper ser ministeren ved eventuelt at indføre en lov lig den svenske, der gør det muligt at forbyde enkeltpersoner, der allerede en gang har måttet aflive en farlig hund, at købe og eje en ny hund af lignende race?”

Svar:

1. Jeg vil gerne indlede med at takke for invitationen til at komme her i Retsudvalget i dag og redegøre for problemstillingen om de farlige hunde.

Efter regeringens opfattelse er det således vigtigt, at vi hele tiden er opmærksomme på at sikre, at politiet har de nødvendige redskaber til at gribe ind over for farlige hunde – og helst inden de forvolder skade.

2. Udvalget har stillet mig fire samrådsspørgsmål: I, J, K og L. Da der er en direkte sammenhæng mellem de tre første spørgsmål, I, J og K, vil jeg starte med at besvare disse tre spørgsmål samlet. Jeg vil derefter besvare det sidste spørgsmål, L, der tager udgangspunkt i den svenske lovgivning på området.

3. Jeg vil helt indledningsvis gerne sige et par ord om sprogbroen omkring farlige hunde. Begrebet ”kamphund” bruges jo ofte af pressen og i den offentlige debat, når en aggressiv hund med en række bestemte fysiske kendetegn har bidt et menneske eller et andet dyr. Andre gange anvendes udtrykket ”muskelhund” og på det seneste også udtrykket ”power-dog”.

I hundeloven kalder vi imidlertid alle hunde med aggressive egenskaber for ”farlige hunde”, og det er der en god grund til. Alle aktører på hundeområdet – bl.a. dyrlæger og dyreværnsforeninger – er nemlig enige om, at de så-

kaldte kamphunde ikke tilhører én bestemt race, men at alle hunde i princippet kan blive aggressive.

Det er således ikke muligt veterinærfagligt at definere, hvad der forstås ved en kamphund eller en muskelhund. Det er heller ikke muligt på anden måde – f.eks. ved hjælp af hundens udseende – at definere bestemte racer som en kamphund eller muskelhund.

Nogle hunderacer har måske en tendens til at have en lidt ”kortere lunte” end andre hunde, men når alt kommer til alt, så er det måden, en hund avles og opdrættes på, og måden den efterfølgende håndteres på af besidderen, der er afgørende for, om hunden bliver aggressiv og virker truende eller måske ender med at gå til angreb på andre dyr eller mennesker.

4. Det er lige netop denne tankegang, der ligger bag den seneste ændring af hundeloven i 2003. Formålet med denne lovændring var bl.a. at forbedre politiets muligheder for

at gribe ind over for hunde - *uanset race* - der har vist sig at være farlige for deres omgivelser, eller som har vist tegn på at kunne være farlige eller skræmmende, men som endnu ikke konkret har forvoldt skade.

Politiet har således siden 1. juli 2003, hvor lovændringen trådte i kraft, bl.a. i medfør af hundelovens § 6 kunnet træffe afgørelse om at lade en hund aflive, allerede inden den forvolder skade, hvis den pågældende hund har sådanne egenskaber, at den må antages at være farlig for sine omgivelser.

5. I forarbejderne til loven er nævnt en række eksempler, der kan indgå i vurderingen af, om en hund må antages at være farlig. Det drejer sig bl.a. om tilfælde, hvor en person truer eller har truet med at pudse sin hund på andre personer eller dyr, hvor en hund skaber frygt i sine omgivelser, f.eks. ved på en truende eller aggressiv måde at fare mod eller forfølge folk, eller hvor besidderen af en hund tidligere har fået aflivet en hund som farlig, og hvor der er en

begrundet formodning for, at også den nuværende hund er farlig.

6. Jeg skal for god orden skyld bemærke, at politiet ved behandlingen af en sag efter hundeloven er underlagt det almindelige forvaltningsretlige proportionalitetsprincip, hvilket indebærer, at der ikke må træffes mere indgribende afgørelser end nødvendigt. Politiet kan således ikke lade en hund aflive, hvis der er grund til at antage, at risikoen for, at en aggressiv hund forvolder skader, på forsvarlig vis kan afhjælpes ved f.eks. at give besidderen et pålæg om, at hunden skal være forsynet med forsvarlig mundkurv og føres i snor, når den færdes offentligt.

7. Hvad er så politiets erfaringer med ændringen af hundeloven i 2003? – og hvad er der at sige om udviklingen i antallet af de såkaldte kamphunde m.v.?

Rigspolitiet har – på baggrund af udtalelser indhentet fra Nordjyllands Politi, Fyns Politi, Københavns Vestegns

Politi og Københavns Politi – oplyst, at de nævnte kredse generelt finder, at der med ændringen af hundeloven i 2003 er givet politiet gode redskaber til at håndtere situationer, hvor der er risiko for, at hunde forvolder skade eller alvorlige gener.

Det fremgår endvidere af Rigspolitiets udtalelse, at politikredsene ikke er i besiddelse af oplysninger om antallet af kamphunde. De politikredse, som jeg lige har nævnt, og som Rigspolitiet har indhentet udtalelser fra, har imidlertid oplyst, at der ikke umiddelbart ses at være kommet flere kamphunde eller flere sager, hvor personer eller andre hunde bliver overfaldet af kamphunde.

Københavns Politi har oplyst, at politikredsens hundesektion i 2006 behandlede 46 sager om mulige overtrædelser af hundeloven. I alt 8 hunde blev aflivet efter endt sagsbehandling, heraf 4 såkaldte kamphunde. I 2007 behandlede hundesektionen i alt 26 sager, og 2 hunde blev aflivet. Det er umiddelbart Københavns Politis indtryk, at

antallet af de såkaldte kamphunde i gadebilledet er stagneret.

8. Ifølge Dansk Hunderegister er antallet af registrerede hunde af racen ”Amerikansk Staffordshire Terrier” – der også blot kaldes ”Amstaff” – imidlertid steget fra 260 i 2002 til 1324 i 2007. Antallet af registrerede hunde af racen ”American bulldog” er ligeledes steget fra 283 til 651 i samme 5-årige periode, mens antallet af hunde af racen ”Engelsk Bulldog” er steget fra 55 til 301 i perioden.

9. En stigning i antallet af de pågældende hunderacer her i landet fortæller efter min opfattelse ikke andet end at interessen for de nævnte hunderacer er stor. For – som jeg redegjorde for indledningsvis – så er det ikke racen men derimod mere måden, en hund avles og opdrættes på, og måden den efterfølgende håndteres på af besidderen, der er afgørende for, om hunden bliver aggressiv og

virker truende eller måske ender med at gå til angreb på andre dyr eller mennesker.

10. Vi skal med andre ord passe på ikke at forskelsbehandle hundene ud fra deres race eller udseende – det afgørende må således være, at hundens besidder opdrager og passer sin hund ordentlig og har styr på den, når han eller hun går tur med den.

11. Som jeg nævnte helt indledningsvis, så er det imidlertid vigtigt, at vi hele tiden er opmærksomme på at sikre, at politiet har de nødvendige midler til at gribe ind over for farlige hunde.

Jeg vil i den forbindelse gerne nævne, at jeg den 8. januar i år bl.a. har besvaret spørgsmål nr. 98 fra Retsudvalget om hunde og båndpligt. Som det fremgår af mit svar på spørgsmålet indeholder hundelovens § 3, stk. 1, i forvejen et krav om, at man i bymæssig bebyggelse skal føre sin hund i bånd eller have fuldt herredømme over den.

Som jeg imidlertid også nævner i svaret, kan det ikke udelukkes, at det som forebyggende foranstaltning vil være en fordel i et vist omfang at indføre et krav om, at hunde skal føres i bånd i bymæssig bebyggelse.

Det kræver dog efter min opfattelse meget grundige overvejelser, før der indføres landsdækkende regler af den nævnte karakter.

Dette skal ikke mindst ses i lyset af, at alene 4 ud af de tidligere 54 politikredse havde et ubetinget krav om båndpligt for hunde på gader og i offentlige anlæg, ligesom det nøje skal overvejes, om ressourceindsatsen ved håndhævelsen af sådanne regler står mål med fordelene ved en sådan ordning. En mulighed kunne derfor være at overlade det til det lokale politi sammen med kommunalbestyrelsen at træffe beslutning om, hvorvidt der lokalt skal gælde et ubetinget krav om båndpligt for hunde på gader og i offentlige anlæg.

12. Jeg kan oplyse, at jeg i forlængelse af ovennævnte svar til Retsudvalget netop har sendt et brev til Dyrenes Beskyttelse, Dansk Kennel Klub, Danmarks Civile Hundedeførerforening, Rigspolitiet og Kommunernes Landsforening og anmodet disse parter om at komme med deres forslag til, hvordan vi kommer videre i denne sag.

13. I det sidste af samrådsspørgsmålene – spørgsmål L – spørger udvalget til, hvilke fordele henholdsvis ulemper jeg ser ved eventuelt at indføre en bestemmelse i hunde-loven, hvorefter det kan forbydes enkeltpersoner, der allerede en gang har måttet aflive en farlig hund, at købe og eje en hund af lignende race. Det fremgår af spørgsmålet, at en sådan ordning er indført i Sverige.

14. Jeg går ud fra, at den bestemmelse i den svenske lovgivning, som der sigtes til i samrådsspørgsmålet, er § 15 i den nye svenske lov om tilsyn med hunde og katte, som trådte i kraft den 1. januar 2008. Ifølge bestemmelsen kan politiet under visse betingelser nedlægge et forbud over

for personer mod at beskæftige sig med hunde, hvis den pågældende f.eks. har brugt hunden som våben. Politiets beslutning kan indbringes for domstolene.

En lignende bestemmelse findes allerede i den danske hundelov. Efter hundelovens § 12 a kan retten til at beskæftige sig personligt med hunde således ved dom for et strafbart forhold frakendes for bestandigt eller for et nærmere fastsat tidsrum, hvis den pågældende:

- 1) har anvendt en hund til angreb på eller som trussel mod mennesker eller dyr,
- 2) har undladt at holde sin hund tilbage, da vedkommende bemærkede, at hunden overfaldt mennesker eller dyr,
- 3) som ejer eller besidder har ladet en hund deltage i en hundekamp, eller
- 4) har afholdt hundekampe.

Tanken med bestemmelsen i hundelovens § 12 a er, at personer, der har anvendt en hund på en af de nævnte måder,

ikke fremover f.eks. bør kunne anskaffe sig en ny hund igen med henblik på eventuelt at anvende denne hund på samme måde. Med udtrykket ”beskæftige sig personligt med hunde” sigtes bl.a. til, at personen ikke skal kunne eje, besidde eller passe hunde.

15. Herudover har politiet som sagt med hjemmel i hundelovens § 6 mulighed for at træffe beslutning om f.eks. pålæg eller aflivning ikke kun i situationer, hvor en hund har vist *konkrete tegn* på at være farlig, men også, hvor der i øvrigt er grundlag for at antage, at den pågældende hund er farlig for sine omgivelser.

Vurderingen af, om en hund er farlig for sine omgivelser, herunder hvilken type af pålæg, der eventuelt skal udstedes, bygger naturligvis på et samlet skøn over sagens omstændigheder. Som et eksempel på, hvad politiet i den forbindelse kan lægge vægt på, nævnte jeg, at den pågældende besidder tidligere har fået aflivet en hund som farlig, og

hvor der er en begrundet formodning for, at også den nuværende hund er farlig.

16. Efter min opfattelse dækker hundelovens § 6 og § 12 allerede på meget fin vis det behov, som man med de nye svenske regler har ønsket at regulere.

17. Samlet set er konklusionen således fra min side, at der på nuværende tidspunkt, med de initiativer vi tog i forbindelse med ændringen af hundeloven i 2003 og de igangværende overvejelser om båndpligt, ikke er behov for yderligere skærpselser på området.

Det gør naturligvis indtryk på mig, når foreninger som Dansk Kennel Klub – som jeg anser for en meget seriøs forening og en god samarbejdspartner – udtaler sig om problematikken omkring farlige hunde. Heldigvis har Dansk Kennel Klub gentagne gange udtrykt tilfredshed med den ændring af hundeloven, der blev foretaget i

2003. Det er ifølge Dansk Kennel Klub mere politiets manglende kendskab til loven, der er et problem.

Jeg tror personligt ikke, at det står så slemt til ude i politikredsene. Som jeg nævnte før, har de fire politikredse, som Rigspolitiet har indhentet udtalelser fra, ifølge Rigspolitiet samstemmende oplyst, at der med ændringen af hundeloven i 2003 er givet politiet gode redskaber til at håndtere situationer, hvor der er risiko for, at hunde forvolder skade eller alvorlige gener.

Dertil kommer, at der generelt er sket en opprioritering af hele dyreværnsområdet. Det følger således af flerårsaftalen for politiet og anklagemyndigheden 2007-2010, at dyreværnslovgivningen skal håndhæves ensartet og effektivt over hele landet. Dette gælder også hundeloven. Med henblik herpå skal enheder med specialuddannet personale være til rådighed i alle politikredse, og håndhævelsen af reglerne skal skærpes.

Set i lyset af kritikken fra Dansk Kennel Klub vil jeg imidlertid tage initiativ til at drøfte med Rigspolitiet, hvordan vi kan sikre, at håndhævelsen af hundeloven i praksis kan blive endnu bedre.

Tak!